

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/93/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1119218872
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jana Janics Bajánková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1119218872.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Jany Janics Bajánkovej a členiek senátu JUDr. Zuzany Kučerovej a JUDr. Otílie Belavej v právnej veci žalobkyne: N. I. S., T. XX.XX.XXXX, H. Q. X, XXX XX T., právne zastúpená Advokátska kancelária Kovačovská s.r.o., Jazdecká 1, 900 25 Chorvátsky Grob, IČO: 52 540 821, proti žalovanej: Slovenská republika zastúpená Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, IČO: 00 151 866, so sídlom Pribinova 2, 812 72 Bratislava, v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobkyne a žalovanej proti rozsudku bývalého Okresného súdu Bratislava I z 11. apríla 2022 č.k. 15C/47/2019-296, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žiadnej zo strán sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyňi 300 eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok) a vo zvyšku žalobu žalobkyne zamietol (II. výrok). Žalobkyňi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% z priznanej sumy nemajetkovej ujmy (III. výrok).

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku ozrejmil, že žalobkyňa sa proti žalovanej domáhala zaplata sumy vo výške 26.000,- eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy podľa Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v dôsledku nezákonného rozhodnutia, vzneseného obvinenia uznesením Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídium Policajného zboru, Národnej kriminálnej agentúry protikorupčnej jednotky, J. F., Č.: C.-XXX/NKA-C.-ZA-XXXX zo dňa 06.10.2017 a následne vedeného trestného stíhania voči nej za obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písmeno a) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona.

3. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že uznesením vyšetrovatelky Prezídia PZ, národnej kriminálnej agentúry, národnej protikorupčnej jednotky, J. F. T. Č.: C.-XXX/NKA-C.-ZA-XXXX zo dňa 10.02.2015 bolo začaté trestné stíhanie podľa § 199 ods. 1, 2 Trestného poriadku pre prečin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že dňa 09.10.2014 v C., vystupujúc v pozícii riaditeľa - štatutárneho zástupcu neziskovej organizácie - T. Z. P. T.B.. (ďalej len T.), napriek povinnostiam vyplývajúcim jej ako štatutárnemu orgánu tejto organizácie uskutočnila nehospodárne majetkové rozhodnutie tým, že svojim podpisom za kupujúceho deklarovala uzavretie kúpno-predajnej zmluvy č. XXXX/MST/XXXX medzi predávajúcim spoločnosťou MEDICAL GROUP SK a.s. Bratislava a kupujúcim NAW, kde predmetom zmluvy bola dodávka multidetektorového počítačového tomografu s typovým označením C. V. X. XXX s ďalšími súvisiacimi službami a prácami

v cene 1.276.172,- eur bez DPH (1.595.890,- eur s DPH) čo je však reálne prevyšujúce skutočnú trhovú hodnotu tohto predmetu, čím riaditeľ NAW podpisom takejto kúpno-predajnej zmluvy konal v rozpore s oprávnenými záujmami NAW ako aj s ustanovením § 29 ods. 1 zákona č. 213/1997 Z.z. o neziskových organizáciách poskytujúcich všeobecne prospešné služby s poukazom na ustanovenie § 3 ods. 2 zákona č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu. Uznesením vyšetrovateľa zo dňa 10.09.2015 bolo v zmysle § 199 ods. 1,2 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie a súčasne v zmysle § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie žalobkyni za obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona a bolo vznesené obvinenie i ďalším osobám. Prokurátor Krajskej prokuratúry U. uznesením sp. zn. Y. XXX/XX/XXXX-XX F. XX.XX.XXXX, uznesením sp. zn. Y. XXX/XX/XXXX-XX F. XX.XX.XXXX, uznesením sp. zn. Y. XXX/XX/XXXX-XX zo dňa XX.XX.XXXX a uznesením sp. zn. Y. XXX/XX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol sťažnosti všetkých obvinených proti uzneseniu o vznesení obvinenia Č.: C.-XXX/NKA-C.-ZA-XXXX z 10.09.2015 a 02.02.2016, ktorým bolo rozhodnuté o vznesení obvinenia žalobkyni a iným osobám. Generálny prokurátor Slovenskej republiky uznesením sp. zn. A. C. XX/XX/XXXX-X na základe podaných návrhov obvinených podľa § 363 ods. 1 trestného poriadku, § 366 ods. 1, 2, § 367 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku rozhodol, že právoplatným uznesením prokurátor Krajskej prokuratúry U. F. XX.XX.XXXX G.. F. Y. XXX/XX/XXXX-XX z 12.10.2015, uznesením sp. zn. Y. XXX/XX/XXXX-XX F. XX.XX.XXXX, uznesením sp. zn. Y. XXX/XX/XXXX-XX F. S. XX.XX.XXXX a uznesením sp. zn. Y. XXX/XX/XXXX F. S. XX.XX.XXXX a sp. zn. Y. XXX/XX/XXXX-XXX bol porušený zákon v ustanoveniach § 193 ods. 1 písm. c), § 2 ods. 10, ods. 12 Trestného poriadku a v ustanovení § 14 ods. 1, § 21 ods. 1 písm. d), § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona v neprospech obvinených. A preto boli uznesenia prokurátora Krajskej prokuratúry U. vrátane uznesení vyšetrovateľky Prezídia PZ, národnej kriminálnej agentúry, národnej protikorupčnej jednotky, expozitúra F. T. F. XX.XX.XXXX G.. F. Č.: C.-XXX/NKA-C.-ZA-XXXX Z. F. XX.XX.XXXX G.. F. Č.: C.-XXX/NKA-C.-ZA-XXXX, ktorým rozhodla o vznesení obvinenia podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku zrušené. Vyšetrovateľke Prezídia PZ, národnej kriminálnej agentúry, národnej protikorupčnej jednotky, expozitúra F. T. bolo prikázané, aby vo veci znovu konala a rozhodla. Trestná vec bola dňa 14.06.2016 opatrením generálneho prokurátora sp. zn. A. C. XX/XX/XXXX-XX podľa § 6 ods. 7 zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre odňatá Krajskej prokuratúre U. a prikázaná na výkon dozoru Krajskej prokuratúre U.. Uznesením Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídium Policajného zboru, národná kriminálna agentúra, národná protikorupčná jednotka, expozitúra F. G.. F. Č.: C.-XXX/NKA-C.-ZA-XXXX zo dňa 06.10.2017 bolo žalobkyni podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie za obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona a bolo vznesené obvinenie i ďalším osobám. V trestnej veci žalobkyne ako obvinenej a spol. bolo uznesením Krajskej prokuratúry U. G.. F. XKvXX/XX/XXXX-XXX F. S. XX.XX.XXXX rozhodnuté o sťažnostiach obvinených tak, že podľa § 194 ods. 1 Trestného poriadku bolo uznesenie vyšetrovateľky Prezídia Policajného zboru, národná kriminálna agentúra, národná protikorupčná jednotka, expozitúra F. G.. F. Č.: C.-XXX/NKA-C.-ZA-XXXX F. S. XX.XX.XXXX, ktorým vzniesla obvinenie žalobkyni a iným osobám zrušené. V trestnej veci vedenej pre obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona a iné, na Prezídium PZ, národnej kriminálnej agentúry, národnej protikorupčnej jednotky, expozitúra F. T. C. Č.: C.-XXX/NKA-C.-ZA-XXXX a na Krajskej prokuratúre U. C. G.. F. XKv XX/XX/XXXX prokurátorka Krajskej prokuratúry U. uznesením G.. F. XKvXX/XX/XXXX-XXX F. S. XX.XX.XXXX rozhodla tak, že podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku trestné stíhanie, ktoré bolo začaté dňa 10.02.2015 pre prečin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu, právna kvalifikácia zmenená v uznesení o začatí trestného stíhania Č.: C.-XXX/NKA-C.-ZA-XXXX F. S. XX.XX.XXXX na obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, zastavila, lebo nie je tento skutok trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Prvoinštančný súd ďalej zistil, že I.. H. Y., neurológ na základe vyžiadania žalobkyne písomne dňa 22.06.2020 v posúdení zdravotného stavu žalobkyne od roku 2014 uviedol, že žalobkyňa bola v liečbe neurológa pre zhoršenie jej zdravotného stavu v roku 2014. Opakovane bola vyšetrovaná zobrazovacími metódami CT, MR a bola vyšetrená ortopédom a reumatológom a bola trvalo liečená v neurologickej ambulancii od augusta 2015. Pre výrazné zhoršenie zdravotného stavu bola nutná práceneschopnosť, ktorá trvala aj v roku 2016. Zhoršenie zdravotného stavu prisudzoval veľkej stresovej záťaže žalobkyne. Zo zdravotnej dokumentácie z neurologickej ambulancie I.. H. Y. predloženej žalobkyňou vyplynulo, že žalobkyni bola dňa 09.06.2014 diagnostikovaná kompresia nervových koreňov a spleť pri poruchách

medzistavcových platničiek a migréna s aurou (klasická migréna). Následne bola žalobkyňa opakovane pre pretrvávajúcu alergiu a nezlepšujúci stav farmakologicky liečená a ďalej vyšetrovaná. V relevantnom období od 06.10.2017 do 21.12.2017 resp. do 02.02.2018 t.j. od opakovaného vznesenia obvinenia do zrušenia uznesenia vyšetrovateľky, ktorým bolo obvinenie vznesené resp. do 02.02.2018, kedy bolo trestné stíhanie zastavené, žalobkyňa absolvovala kontrolné neurologické vyšetrenie a to dňa 06.11.2017, 26.01.2018 a následne dňa 02.07.2018 a tiež ďalšie, vždy s uvedením subjektívne zhoršenie zdravotného stavu s doporučením neurológa dlhodobá liečba ako zavedená, diagnóza Kompresia nervových koreňov a spleť pri poškodení medzistavcových platničiek, vertebrobazilárny syndróm s bližšie neurčeným priebehom ústupu, syndróm karpálneho tunela, migréna s aurou s tým, že žalobkyni bol doporučený kľudový režim a pokračovať v PN. Z výpovede svedka J. S., manžela žalobkyne, okresný súd ďalej zistil, že problémy žalobkyne spočívali v obvinení žalobkyne pred rokom 2017 a aj potom. Žalobkyňa celú situáciu znášala veľmi zle. Obvinenie bolo medializované, ich známi a priatelia ho vnímali ako fakt. Celá situácia ovplyvnila jej zdravotný stav a aj fungovanie celej rodiny. Svedok v tom čase suploval žalobkyňu v starostlivosti o rodinu, sám zabezpečoval rodinné veci. Žalobkyňa mala zdravotné problémy, mala migrény a doteraz to nie je v poriadku. Prežívala tlak, znášala to veľmi, nebolo to ľahké obdobie. Žalobkyňa si nevedela nájsť prácu. Veľmi zle znášala aj silný tlak verejnosti, čo zasiahlo aj okruh rodiny, známych a priateľov. To ako sa v tom čase správali ľudia sa už nedá vrátiť. Z výpovede svedka I. S., syna žalobkyne vyplynulo, že žalobkyňa sa v tom čase zložila, mala migrény, veľmi schudla, nechcela chodiť na verejnosť a ani na dovolenky, čo ovplyvňovalo aj rodinný život. Najhoršie boli články v médiách, články na internete, uvádzali sa nepekne veci a žalobkyňu označovali za zlodejku, odsudzovali ju za to čo sa stalo. Ťažko to znášali aj starí rodičia, ktorí prežívali hlavne to ako sa to bralo v spoločnosti.

4. Súd prvej inštancie zhrnul v dôvodoch napadnutého rozsudku aj procesnú obranu žalovanej, ktorá nárok žalobkyne neuznala čo do základu ako aj samotnej výšky a mala za to, že v prejednávanej veci nie sú kumulatívne splnené všetky predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za škodu, nemajetkovú ujmu. Argumentovala, že k predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci žalobkyňa ako nezákonné rozhodnutie označila uznesenie Národnej kriminálnej agentúry protikorupčnej jednotky, expozitúry F., Národnej kriminálnej agentúry, Prezídia Policajného zboru o vznesení obvinenia Č.: C.-XXX/NKA-C.-ZA-XXXX F. S.Z. XX.XX.XXXX, ktorým bolo podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku voči nej vznesené obvinenie pre obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku v štádiu pokusu. Predmetné uznesenie o vznesení obvinenia bolo uznesením Krajskej prokuratúry U.T. G.. F.. XKv XX/XX/XXXX-XXX zo dňa 21.12.2017 zrušené. Žalovaná v tejto súvislosti poukázala na skutočnosť, že v trestnej veci bolo žalobkyni vznesené obvinenie dva krát. Prvý raz bolo vznesené obvinenie dňa 10.09.2015. Sťažnosť žalobkyne voči tomuto uzneseniu o vznesení obvinenia bola Krajskou prokuratúrou U. uznesením sp. zn. Y. XXX/XX/XXXX-XX F. S. XX.XX.XXXX zamietnutá. Uvedenú skutočnosť označila žalovaná za dôležitú z hľadiska posudzovania nároku žalobkyne titulom nezákonného rozhodnutia, nakoľko následne bolo uznesením Generálneho prokurátora SR sp. zn. A. C. XX/XX/XXXX-X F. S. XX.XX.XXXX rozhodnuté, že uzneseniami Krajskej prokuratúry U. (o zamietnutí sťažnosti voči uzneseniu o vznesení obvinenia) bol porušený zákon v neprospech žalobkyne a uznesenia Krajskej prokuratúry U. boli zrušené spolu s uznesením vyšetrovateľky o vznesení obvinenia Č.: C.-XXX/NKA-C.-ZA-XXXX zo dňa 10.09.2015. Po príkaze prokurátora pre vyšetrovateľa Policajného zboru vo veci znovu konať, bolo uznesením Č.D.: C.-XXX/NKA-C.-ZA-XXXX F. S. XX.XX.XXXX žalobkyni opätovne, druhý krát vznesené obvinenie, ktoré zároveň považuje za rozhodnutie nezákonné. Voči uzneseniu zo dňa 06.10.2017 podala žalobkyňa sťažnosť, o ktorej rozhodol prokurátor Krajskej prokuratúry U. uznesením zn. XKv XX/XX/XXXX-XXX F. S. XX.XX.XXXX tak, že uznesenie vyšetrovateľa o vznesení obvinenia zrušil. Rozvinula, že v súvislosti s prvým vznesením obvinenia voči žalobkyni vyšetrovateľ PZ postupoval podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého sa nevyžaduje istota, ale len odôvodnený záver, pričom dôkazy zadovážené v tom štádiu konania voči žalobkyni bolo možné považovať za dostatočné na vznesenie obvinenia. Zdôraznila, že vznesenie obvinenia neznamena výslovenie viny, ide o úkon trestného konania, ktorý je policajt povinný vykonať. Vyšetrovateľ PZ v rámci prípravného konania postupoval v súlade so zákonom a včas, zadovážoval dôkazy v prospech aj v neprospech obvinenej v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku a Trestného zákona. Podčiarkla, že žalobkyňa sa nedomáha nároku titulom nezákonného rozhodnutia a to prvého uznesenia o vznesení obvinenia, ktoré je však podstatné z hľadiska posúdenia jej celkového nároku. Mala za to, že v súvislosti s druhým vznesením obvinenia voči žalobkyni vyšetrovateľ vydal uznesenie po pokyne prokurátora ďalej vo veci konať. Uznesenie o vznesení obvinenia bolo na základe sťažnosti žalobkyne Krajskou prokuratúrou U. zrušené, pričom nebolo zrušené výslovné z dôvodu nezákonnosti, ale z dôvodu, že vyhodnotením zabezpečených dôkazov jednotlivo i v súhrne

nebola preukázaná subjektívna ani objektívna stránka konania obvinených. Žalovaná uviedla, že nie každé uznesenie o vznesení obvinenia je možné považovať za nezákonné rozhodnutie, ale pri posudzovaní nezákonnosti rozhodnutia je potrebné vychádzať z jednotlivých špecifických skutkových okolností každého jednotlivého prípadu. Podľa žalovanej, ak by bolo aj možné uznesenie Národnej kriminálnej agentúry protikorupčnej jednotky, expozitúry F., Národnej kriminálnej agentúry, Prezídia Policajného zboru o vznesení obvinenia Č.: C.-XXX/NKA-C.-ZA-XXXX F. S.Z. XX.XX.XXXX považovať za nezákonné rozhodnutie, tak nie je možné označiť Ministerstvo vnútra SR ako orgán konajúci v mene štátu, nakoľko vyšetrovateľ PZ postupoval na základe pokynu prokurátora a v medziach určených príslušnými právnymi predpismi. K uplatnenému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy uviedla, že určenie výšky nároku na náhradu nemajetkovej ujmy nie je záležitosťou voľnej úvahy, ktorá nepodlieha žiadnemu hodnoteniu, naopak je zistenie skutkových okolností, ktoré súdu umožnia úvahu na určitom kvantitatívnom posúdení základných súvislostí. Žalobkyňa však okrem všeobecných konštatovaní o zásahu do jej profesionálneho, súkromného a rodinného života, do jeho osobnostných práv, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, poškodenia mena, psychickej traumy a vplyve na spoločenské a pracovné uplatnenie, na podporu svojich tvrdení neuviedla žiadne konkrétne dôkazy. K tvrdeniu žalobkyne, že vydanie uznesenia o vznesení obvinenia spôsobilo masívnu negatívnu medializáciu jej osoby v tlačových a internetových médiách a k poukázaniu na viacero článkov, uviedla, že PZ nemôže ovplyvniť tretie osoby (médiá) ohľadne informácií o jednotlivých úkonoch trestného konania. Ak žalobkyňa tvrdila, že v súvislosti s nezákonným rozhodnutím a negatívnou medializáciou jej vznikla nemajetková ujma, tak táto musí byť preukázaná a musí existovať príčinná súvislosť. Príčinná súvislosť však medzi konaním tretích subjektov (médií), nezákonným rozhodnutím a vznikom nemajetkovej ujmy neexistuje. Žalobkyňa podľa žalovanej nepreukázala existenciu nemajetkovej ujmy a nezdôvodnila prečo sa domáha nemajetkovej ujmy až vo výške 26.000,- eur. Akcentovala, že žalobkyňa nepreukázala také skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť záver, že medzi existenciou nezákonného rozhodnutia a vznikom nemajetkovej ujmy je kauzálny nexus. Vzťah príčiny a následku musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný a nestačí ak je iba sprostredkovaný. Napokon okresný súd zistil, že žalobkyňa uviedla, že na tamojšom súde sa vedie konanie pod sp. zn. 12C/63/2020, týkajúce sa náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ktorú si uplatňuje žalobkyňa voči Slovenskej republike zastúpenej Generálnou prokuratúrou SR v dôsledku nezákonného vedenia trestného stíhania v súvislosti so vznesením prvého obvinenia dňa 10.02.2015.

5. Z tohto skutkového stavu, právne odkazujúc na § 1 ods. 1, § 3 ods. 1, ods. 2, § 4 ods. 1 písm. b), 6 ods. 1, ods. 2, § 17 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. vyvodil súd prvej inštancie záver, že žaloba žalobkyne je dôvodná v časti o zaplatenie sumy 300,- eur. Súd prvej inštancie ozrejmil, že pre úspešné uplatnenie náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je potrebné súčasné splnenie všetkých zákonných podmienok - existencia nezákonného rozhodnutia, vznik škody a príčinná súvislosť medzi vzniknutou škodou a nezákonným rozhodnutím. Prvoinštančný súd mal v konaní za preukázané, že u žalobkyne bol daný právny nárok na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, keď vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že sa voči nej viedlo trestné stíhanie, ktoré bolo zastavené z dôvodu, že skutok pre ktorý sa viedlo nie je trestným činom a nebol dôvod na postúpenie veci. Poukázal na to, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, keď rozhodujúcim meradlom zákonnosti začatia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Oslobodenie spod obžaloby obžalovaného má rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie končí v dôsledku čoho zanikajú účinky rozhodnutia o vznesení obvinenia. Štát nesie objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Štát sa za situácie ak aj k vzneseniu obvinenia došlo v zmysle zákona pri uplatnení výkonu práv a povinností orgánu činného v trestnom konaní, nemôže zbaviť zodpovednosti za postup orgánov činných v trestnom konaní ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci so základných práv. V takom prípade nie potom rozhodujúce ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale je rozhodujúce či sa ich podozrenie potvrdilo. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Žalobkyňou označené uznesenie, ktorým bola stíhaná ako obvinená z trestného činu je preto nutné považovať za nezákonné. Žalobkyňa výslovne uviedla, že náhrady škody, nemajetkovej ujmy sa domáha za nezákonné rozhodnutie uznesenie Národnej kriminálnej agentúry protikorupčnej jednotky, expozitúry F., Národnej kriminálnej agentúry, Prezídia Policajného

zboru o vznesení obvinenia Č.: C.-XXX/NKA-C.-ZA-XXXX zo dňa 06.10.2017, ktorým bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie za obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písmeno a) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona. Žalobkyňa v procesnom postavení obvinenej podala voči uzneseniu Č.: C.-XXX/NKA-C.-ZA-XXXX zo dňa 06.10.2017 sťažnosť. Uznesením Krajskej prokuratúry U. F.. XKvXX/XX/XXXX-XXX zo dňa 21.12.2017 podľa § 194 ods. 1 Trestného poriadku bolo uznesenie vyšetrovatelky Prezídia PZ, národnej kriminálnej agentúry, národnej protikorupčnej jednotky, expositúra F. T. Č.: C.-XXX/NKA-C.-ZA-XXXX zo dňa 06.10.2017, ktorým bolo vznesené obvinenie žalobkyne, zrušené. Uznesením Krajskej prokuratúry U. F.. XKvXX/XX/XXXX-XXX zo dňa 02.02.2018 bolo trestné stíhanie, ktoré bolo začaté dňa 10.02.2015 bolo podľa § 215 ods. 1 písmeno b) Trestného poriadku zastavené. Prvoinštančný súd mal vzhľadom na uvedené za to, že u žalobkyne je daný právny nárok na náhradu škody titulom nemajetkovej ujmy za vedené trestné stíhanie voči jej osobe v období od 06.10.2017 do 21.12.2017, kedy bolo zrušené uznesenie o vznesení obvinenia.

6. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že žalobkyňa si v konaní uplatnila náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 26.000,- eur za vedenie protiprávneho trestného stíhania voči jej osobe od vznesenia obvinenia uznesením vyšetrovateľa Č.: C.-XXX/NKA-C.-ZA-XXXX zo dňa 06.10.2017 do jeho zrušenia príslušným prokurátorom uznesením zn. XKvXX/XX/XXXX-XXX zo dňa 21.12.2017. Žalobkyňa uviedla, že dlhodobé a nezákonné trestné stíhanie malo nepriaznivý vplyv na jeho osobu a aj na jeho rodinu v rôznych smeroch, trestným stíhaním bol ukrátený i v spoločenskej sfére. K tejto otázke súd prvej inštancie vyslovil, že žalobkyňou označené konanie, vznesené obvinenie a následné trestné stíhanie, možno považovať za konanie objektívne spôsobilé privodiť ujmu na jej právach. Akcentoval, že každé trestné konanie negatívne ovplyvňuje osobný život trestne stíhaného, na ktorého sa síce do okamihu právoplatnosti meritórneho rozhodnutia prihliada ako na nevinného, ale už samotný fakt trestného stíhania je záťažou pre každého obvineného. Už samotné trestné stíhanie výrazne zasahuje do súkromného a osobného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, a to tým skôr, ak ide o obvinenie nepravdivé, ktoré je potvrdené právoplatným oslobodzujúcim rozsudkom súdu (Ústavný súd Českej republiky nález sp. zn. I. ÚS 554/04 z 31. marca 2005).

Ozrejmil, že trestné stíhanie žalobkyne trvalo od 06.10.2017 do 21.12.2017 t.j. len necelé tri mesiace a z toho dôvodu nie je možné stotožniť sa s jej tvrdením ohľadne zásahu do jej práv v takom rozsahu, že by jej prináležala náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 26.000,- eur. Súd prvej inštancie mal preto za to, že je primeraná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 300,- eur. Vo vzťahu k nemajetkovej ujme priznanej žalobkyne titulom nezákonného trestného stíhania vo výške 300,00 eur ďalej uviedol, že ide o zadosťučinenie za utrpenie žalobkyne na tých nehmotných hodnotách, ktoré sa dotýkajú jej morálnej integrity a ku ktorým patrí najmä dôstojnosť, česť, dobrá povesť, ako aj ďalšie hodnoty, premietnuté vo vnútornom prežívaní žalobkyne, ako rodinný život, neistota, frustrácia, ako aj dôsledky v jej pracovnej sfére. Ozrejmil, že dospel v tomto konkrétnom prípade k záveru, že trestným stíhaním žalobkyne boli významným spôsobom, v dôsledku nezákonných rozhodnutí, negatívne dotknuté všetky zložky jej morálnej integrity. Rozvinul, že vychádzal pri hodnotení následkov trestného stíhania z tvrdenia žalobkyne ako aj zo skutočnosti, že je nepochybné, že trestné stíhanie má neodškriepiteľný dopad a dosah na život ktorejkoľvek osoby, má vplyv na osobnostnú sféru, povesť a jednoznačne spôsobí zmeny v spôsobe života. Žalobkyne sa kládlo za vinu spáchanie obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písmeno a) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona. Trestné stíhanie trvalo necelené tri mesiace, pričom nebolo nijako preukázané, že dĺžku trestného stíhania zavinila resp. spôsobila práve žalobkyňa. Ďalej uviedol, že mal za preukázané, že tri mesiace trvajúce trestné stíhanie žalobkyne síce negatívne ovplyvnilo žalobkyňu a jej rodinu, ale určite nie takým spôsobom a v takom rozsahu, že by jej prináležala nemajetková ujma v sume 26.000,- eur. Podľa názoru súdu trestné stíhanie žalobkyne možno bez ďalšieho považovať za konanie objektívne spôsobilé privodiť ňou vyčíslenú ujmu na jej právach.

7. Súd prvej inštancie v tomto smere argumentoval, že žalobkyňa nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 26.000,- eur odôvodňovala tiež zhoršením jej zdravotného stavu v dôsledku dlhodobého stresu. Predložila i kompletnú zdravotnú dokumentáciu z neurologickej ambulancie, z ktorej však vyplynulo, že zdravotné problémy u žalobkyne boli už v roku 2014 a že v relevantnom období október 2017 až december 2017 k zhoršeniu zdravotného stavu oproti predchádzajúcemu obdobiu nedošlo. Z uvedeného preto vyplynulo, že žalobkyňa svoje tvrdenia ohľadne nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v dôsledku zhoršenia zdravotného stavu v príčinnej súvislosti s vytýkaným nezákonným rozhodnutím v tomto konaní nepreukázala.

8. Napokon vo vzťahu k medializácii trestnej veci v masovokomunikačných prostriedkoch mal okresný súd za to, že žalobkyňa nepreukázala existenciu bezprostrednej a priamej príčinnej súvislosti s uplatnenou náhradou nemajetkovej ujmy, keď z vykonaného dokazovania nevyplývalo a žalobkyňa to ani netvrdila, že by medializáciu trestnej veci s uvedením jej mena a údajov, z ktorých bolo možné stotožniť jej osobu s prezentovaným konaním, spôsobila priamo žalovaná, teda orgány činné v trestnom konaní. Tvrdenie žalobkyne, že nebyť trestného stíhania nedošlo by k medializácii, sú vo vzťahu k preukázaniu zodpovednosti žalovanej za uverejnené články irelevantné. V tomto smere sa súd stotožnil s procesnou obranou žalovanej.

9. Vo vzťahu k príčinnej súvislosti medzi uplatnenou nemajetkovou ujmom a nezákonným rozhodnutím (uznesenie o vznesení obvinenia) súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa preukázala, že nemajetková ujma, ktorá jej vznikla má priamu príčinnú súvislosť so vznesením obvinenia a následným trestným stíhaním, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením. Zdôraznil, že žalobkyňa vznikla škoda ako priamy a bezprostredný, nie sprostredkovaný, dôsledok vedeného trestného stíhania. Zopakoval, že vznik nemajetkovej ujmy v dôsledku trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením obvineného možno vzhľadom na osobu žalobkyne, jej doterajší život a správanie, prezumovať. Súd prvej inštancie vo vzťahu k uvedenej podmienke nároku na náhradu škody uzavrel, že vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že žalobkyňa vznikla ujma trvajúca po dobu trestného stíhania na základe čoho považoval za primeraný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 300,00 eur, ktorý žalobkyňa priznal ako formu zadosťučinenia za nezákonné trestné stíhanie a vo zvyšku žalobu zamietol.

10. Vo vzťahu k žalobkyňou navrhnutému dokazovaniu (výsluchom svedkov W. U., C. S., V. Y. I., V. N. K.Y., V. Z. C.) a žalovaným navrhnutému vykonaniu dokazovania pripojením vyšetrovacieho spisu sp. zn. Č.:C.-XXX/NKA-C.-ZA-XXXX ozrejmil, že tieto nevykonali nakoľko obe sporové strany na pojednávaní dňa 11.04.2022 uviedli, že na návrhoch na ich vykonanie netrvajú.

11. O trovách konania rozhodol súd podľa ust. § 255 ods. 1 CSP a priznal žalobkyňa nárok na náhradu trov konania voči žalovanej vo výške 100% z prisúdenej sumy.

12. Proti tomuto rozhodnutiu podala odvolanie žalovaná voči výroku, ktorým bolo žalobe vyhovieť a vo vzťahu k súvisiacemu výroku o nároku na náhradu trov konania. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietala, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Zotrvávala na svojej argumentácii uvedenej v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, ktorú v podanom odvolaní zopakovala a uviedla, že sa z uvedeného dôvodu nestotožnila s právnym názorom a právnym posúdením veci prvoinštančným súdom. Poukázala na to, že z Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. V. Ú. XXX/XXXX zo dňa 13.11.2013 vyplýva, že uznesenie o vznesení obvinenia, na vydanie ktorého boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady, nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. Zdôraznila, že samotné uznesenie o vznesení obvinenia nie je konečným rozhodnutím o vine obvineného a preto ho nemožno automaticky označiť za nezákonné iba z dôvodu, že nevedlo k právoplatnému odsúdeniu. Trestné stíhanie je legitímnym postupom vzhľadom na verejný záujem na ochrane spoločnosti pred páchatelmi trestnej činnosti a v prípade, že nedôjde k vybočeniu z medzí zákona bez ohľadu na výsledok trestného konania, zásahy súvisiace s trestným konaním vykonané v súlade so zákonom nie je možné považovať za neoprávnené. Keďže žalobkyňa sa domáhala svojho nároku titulom uznesenia o vznesení obvinenia, ktoré bolo vydané na základe pokynu dozorujúceho prokurátora ďalej vo veci konať, a následne bolo aj dozorujúcim prokurátorom zrušené, avšak nie pre nezákonnosť, ale pre nepreukázanú subjektívnu, ani objektívnu stránku konania, tak nie je možné žalobkyňou označené uznesenie považovať za nezákonné, tak ako to prvoinštančný súd odôvodňoval v bodoch 13. až 15.1. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Žalovaná ďalej poukázala na skutočnosť, že určenie výšky nároku na náhradu nemajetkovej ujmy pritom nie je záležitosťou voľnej úvahy, ktorá nepodlieha žiadnemu hodnoteniu, naopak jej základom je zistenie skutkových okolností, ktoré súdu umožnia úvahu na určitom kvantitatívnom posúdení základných súvislostí aj v kontexte s ďalšími právnymi predpismi upravujúcimi obdobnú problematiku. Pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy je potrebné vychádzať z dôkazov preukazujúcich výšku samotnej nemajetkovej ujmy. Hoci výšku nemajetkovej ujmy súd určuje voľnou úvahou, nemôže ísť o úvahu nepreskúmateľnú, resp. o úvahu svojvoľnú. Určenie výšky nemajetkovej ujmy má byť vzhľadom na

okolnosti konkrétneho prípadu v súlade s požiadavkou spravodlivosti. Súd musí mať preukázanú najmä skutočnosť, pre ktorú dospel k záveru, že zadosťučinenie nie je postačujúce. Vo vzťahu k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy mala preto za to, že aj napriek vykonanému dokazovaniu počas prvoinštančného konania, formou výsluchov svedkov a listinnými dôkazmi, že žalobkyňa svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy žiadnym spôsobom nepreukázala. Mala za to, že z odôvodnenia napadnuté rozhodnutia nevyplývajú, a ani v konaní pred prvoinštančným súdom neboli preukázané súdom uvedené skutočnosti, ktoré by preukazovali priamu príčinnú súvislosť s tvrdeným nezákonným rozhodnutím. Rozvinula, že prvoinštančný súd priznal žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 300 eur v zmysle bodu 16.6. a 18. odôvodnenia predmetného rozhodnutia s odôvodnením, že cit.: „súd dospel v tomto konkrétnom prípade k záveru, že trestným stíhaním žalobcu boli významným spôsobom, v dôsledku nezákonných rozhodnutí, negatívne dotknuté všetky zložky morálnej integrity žalobcu. Súd priznal žalobcovi nárok vo výške 300,00 eur ako formu zadosťučinenia za nezákonné trestné stíhanie. Vo vzťahu ku stanoveniu výšky nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie žalobcu zvažoval súd predovšetkým dopady nezákonného rozhodnutia na osobnostnú sféru žalobcu a vplyv na jeho dobrú povesť a dopad trestného stíhania na jeho rodinu a zväžil zmeny spôsobené trestným stíhaním v spôsobe života žalobcu.“ Odvolateľka zastala názor, že ak by v tejto právnej veci žalobkyňa svoj nárok na náhradu škody preukázala spôsobom, že jej vznikla nemajetková ujma v priamej príčinnej súvislosti s ňou tvrdeným nezákonným rozhodnutím, bolo by možné súhlasiť so súdom priznanou nemajetkovou ujmou vo forme zadosťučinenia čo do základu, tak aj výšky. Avšak z vykonaného dokazovania v priebehu konania pred prvoinštančným súdom vyplýva, že neexistuje žiadna príčinná súvislosť medzi tvrdeným nezákonným rozhodnutím a vznikom tvrdenej nemajetkovej ujmy žalobkyne. Na základe uvedeného žalovaná uzavrela, že ak aj žalobkyni vznikla nemajetková ujma, čo v tomto konaní podľa názoru žalovanej nebolo preukázané, tak táto nemajetková ujma musela žalobkyni vzniknúť už od roku 2015 (t. j. od prvého vznesenia obvinenia žalobkyne) a nie je možné následky a vznik nemajetkovej ujmy odčleniť a vymedziť na obdobie od 06.10.2017 do 21.12.2017 (t. j. na obdobie, kedy bola žalobkyňa druhýkrát obvinená). Vo vymedzenom období by bolo možné žalobkyni priznať nárok na náhradu nemajetkovej ujmy len v prípade, keď by bol preukázaný vznik nemajetkovej ujmy v priamej príčinnej súvislosti s tvrdeným nezákonným rozhodnutím (druhým uznesením o vznesení obvinenia žalobkyne), čo v tomto konaní preukázané nebolo.

13. Voči rozsudku súdu prvej inštancie, vo vzťahu k výroku, ktorým žalobu vo zvyšku zamietol, podala odvolanie žalobkyňa a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) C.s.p.. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe v celom rozsahu vyhovel, alternatívne, aby napadnutý rozsudok v zamietajúcom výroku zrušil a vec mu vrátil v rozsahu zrušenia na ďalšie konanie. Nesúhlasila s výškou rozsudkom jej priznanej náhrady nemajetkovej ujmy. Poukázala na to, že v danom prípade bolo nezákonné rozhodnutie vydané 2x, čo pre ňu znamená opakovaný, viacnásobný zásah do jej práv, v dôsledku ktorého sa nepriaznivá situácia opakovala a eskalovala. Žalovaná vo svojich vyjadreniach evidentne zľahčuje, bagatelizuje extrémne náročnú situáciu, ktorú v dôsledku vedenia trestného stíhania prežívala nie raz, ale dva krát. Druhýkrát v dôsledku konania žalovanej, ktorá opakovane miesto zákonného postupu, ktorým malo byť zastavenie trestného stíhania, vzniesla nezákonné obvinenie. Aj keď predmetom tohto súdneho konania bolo iba samotné napádanie Uznesenie o vznesení obvinenia, je podľa jej názoru nevyhnutné a spravodlivé, aby ho súd posúdil aj v kontexte na predtým vydané nezákonné rozhodnutia a konanie, ktoré mu predchádzalo. Tým, že ju žalovaná opakovane nezákonne obvinila zo spáchania trestného činu, napriek skutočnosti, že na to neboli splnené zákonné podmienky, čím ju poškodila, okrem iného ju vystavila opakovane mediálnemu lynču. Zotrvála na presvedčení, že žalovaná zodpovedá za samotné rozhodnutie ako aj únik tejto informácie do médií. Považovala za nesporné, že pokiaľ by toto nezákonné uznesenie nebolo vydané, médiá by o ňom verejnosť neinformovali, nespustila by sa opätovne masívna vlna medializácie jej osoby. Uviedla, že médiá v tom čase informovali o pravdivom skutkovom stave a teda, že bola opakovane obvinená z obzvlášť závažného zločinu. Média v tom čase teda priniesli objektívnu informáciu, pričom táto ju nesporne poškodzovala. Vydanie nezákonného Uznesenia o vznesení obvinenia bolo priamou príčinou negatívnej medializácie, priamou príčinou jej psychickej ujmy a celej jej rodiny a priamou príčinou jej nemožnosti uplatniť sa v pracovnom živote. Nezákonný stav (obvinenie) spôsobila žalovaná a médiá túto informáciu zverejnili, pričom v tom čase bola na základe rozhodnutia žalovanej pravdivou (hoci nezákonnou). Preto domáhať sa náhrady ujmy voči vydavateľom a vysielateľom neprichádzalo do úvahy. Súd prvej inštancie však túto jej argumentáciu neprijal a v odôvodnení uviedol, že nepreukázala existenciu bezprostrednej a priamej príčinnej súvislosti s uplatnenou náhradou nemajetkovej ujmy. Podčiarkla, že neprípustným a nadmerným informovaním tlačových médií (podľa žalobkyne niektoré

články obsahovali celé citácie z uznesení o vznesení obvinenia, z čoho vyplýva, že médiám bolo umožnené nahliadnuť do trestných spisov, prípadne im boli dané k dispozícii niektoré listiny.....) žalovaná nerešpektovala a tým porušila princíp prezumcie jej neviny. Zotrvávala na tom, že je nesporným faktom, že predmetné uznesenie médiám neposkytol nik iný ako samotná žalovaná, resp. orgány za ktoré zodpovedá. Únik takejto informácie nemožno pripísať iba samotnej investigatívnej činnosti a svedčí len o porušení povinnosti zamestnancov žalovanej, ktoré v rozpore so zákonom toto uznesenie médiám poskytli. Mala za to, že nie je človeka na Slovensku, ktorý by nepoznal "Y. X.", nie je namieste túto skutočnosť opomenúť pri posudzovaní závažnosti spôsobenej ujmy. Z uvedeného dôvodu bola vystavená verejnému pranieru neodborným prezentovaním predčasných právnych a skutkových záverov najmä z uznesení o vznesení obvinenia. Z toho dôvodu došlo najmä v laickej verejnosti k nebezpečnému potieraniu rozdielov medzi právoplatne odsúdeným a obvineným, o ktorých vine ešte rozhodnuté právoplatne nebolo. Považovala za neprípustné, aby ako obvinená alebo ktokoľvek iný podozrivý, resp. obžalovaný, bol vo verejných vyhláseniach označovaný za vinného, resp. prezentovaný v takom zmysle. Nesprávna a predčasná verejná prezentácia skutkových a právnych záverov z trestného konania môže totiž obvineného nenapraviteľne poškodiť v medziludských vzťahoch, práci alebo dokonca rozvrátiť jeho rodinu. Zastala názor, že po prvom zrušení Uznesenia o vznesení obvinenia bolo povinnosťou vyšetrovateľky postupovať mimoriadne obozretne, zákonne a dôsledne vzhľadom na závažnosť celej kauzy a prebiehajúcu negatívnu poškodzujúcu medializáciu obvinených, najmä žalobkyne. Zo spisu, ktorý žalovaná žiadala pripojiť však vyplýva, že vyšetrovateľka svoje povinnosti neplnila, postupovala opäť zaujato, nezadovážila žiadne dôkazy v prospech obvinených, vykonané dôkazy hodnotila nesprávne, vec nesprávne právne posúdila a nechávala sa unášať emóciami. Podľa názoru žalobkyne konajúci súd pri určení výšky náhrady podcenil význam trvania doby, po ktorú bola obvinená. V tomto smere mala za to, že do úvahy treba brať skutočnosť, že prvé nezákonné uznesenie o vznesení obvinenia bolo zrušené Uznesením Generálnej prokuratúry SR, Štúrova 2, 812 85 Bratislava č. A. C. XX/XX/XXXX-X F. S. XX.XX.XXXX. Vyšetrovateľka tak viedla opakovane trestné konanie až po vydanie Uznesenia o vznesení obvinenia neprimerane dlhú dobu, počas ktorej žalobkyňa žila v strese a strachu z pokračovania trestného konania, ktoré napokon aj vyústilo do nezákonného vydania rozhodnutia. Ďalej namietala, že predložila súdu lekársku správu z roku 2020, z ktorej je zrejme, že z dôvodu mimoriadnej psychickej záťaže podstupuje dlhodobu neurologickú liečbu. Spolu so správou predložila i kompletnú zdravotnú dokumentáciu z neurologickej ambulancie, z ktorej síce vyplynulo, že zdravotné problémy má žalobkyňa už od roku 2014, avšak od začiatku trestného stíhania voči jej osobe došlo preukázateľne k jeho rapídnemu zhoršeniu (pri prvom obvinení bola PN jeden rok) a aj po skončení PN u žalobkyne naďalej pokračoval zhoršený zdravotný stav a bola v neustálej opatere neurológa aj v rozhodnom období - trvania druhého obvinenia. Preto nesúhlasila so záverom súdu prvej inštancie, že nepreukázala príčinnú súvislosť medzi zjavným zhoršením jej zdravotného stavu a vytýkaným nezákonným uznesením. Vzhľadom na vyššie uvedené mala za to, že preukázala zásah do svojej osobnosti predložením dôkazov, ktoré veľkosť tejto kauzy v celoštátnom (ak nie medzinárodnom) meradle aj preukázali. Akcentovala, že nik sa jej po zrušení obvinení neospravedlnil a verejná mienka voči nej ostala vo sfére, že vec bola iba zametená pod koberec. Žiadny trestný čin však nespáchala, bola poškodená a to opakovane a každé z týchto dvoch rozhodnutí samostatne bolo zrušené z dôvodu nezákonnosti a každé z týchto rozhodnutí spôsobilo žalobkyne ujmu. Považovala preto za neprípustné opomínať fakt, že nezákonnému trestnému stíhaniu vystavili nie raz, ale dokonca dva krát. Suma 300 eur za tak mimoriadne závažný zásah do práv žalobkyne sa preto javí ako neprimerane nízka. V tejto súvislosti poukázala na to, že podľa ustálenej rozhodovacej činnosti stanovenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia (nemajetkovej ujmy) podlieha úvahe súdu, a je teda v prvom rade v právomoci všeobecných súdov rozhodovať o výške žiadaného finančného zadosťučinenia. Toto právo všeobecných súdov však nemôže byť založené na „voľnej úvahe“, musí byť odôvodnené a čo je podstatné nesmie byť prejavom svojvôle, ktorej sa každý orgán verejnej moci a súdy obzvlášť musia v právnom štáte dôsledne vyvarovať. Vzhľadom na vyššie uvedené uzavrela, že z napadnutého rozsudku je zrejme, že súd nezákonne ako určujúce kritérium vzal na zreteľ iba dĺžku súdneho konania bez ohľadu na väzbu k ostatným kritériám. Hoci súd uviedol, že vzal na zreteľ všetky kritériá, avšak k ich posúdeniu nie je v rozsudku žiadne odôvodnenie súdu, čo robí tento rozsudok zároveň aj nezákonným a zmätočným. Súd uvádza, že na nich prihliadol, ale neuvádza k čomu dospel. Následkom nedostatku riadneho odôvodnenia rozhodnutia je jeho nepreskúmateľnosť. Súd prvej inštancie sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s faktom, že sa jednalo o obzvlášť závažný zločin a následkami v osobnej sfére žalobkyne, ktoré preukázala mediálnou analýzou, výpoveďami, lekárskou správou a jej vlastnou výpoveďou.

14. Žalovaná sa vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne v celom rozsahu pridržala svojho odvolania a zopakovala v ňom nosnú argumentáciu v odvolaní uvedenú.

15. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi oboch odvolaní (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal rozsudok súdu prvej, prejednal odvolania bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne a ani žalovanej nie sú dôvodné.

16. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu, na základe toho dospel ku správnym skutkovým zisteniam a tieto aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil právo strán na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, prvoinštančný súd ich náležitým spôsobom posúdil súhrnne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky).

17. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p. Dôvody, pre ktoré žalobe čiastočne vyhovel (čo do výšky 300 eur), ako aj pre ktoré žalobu vo zvyšku zamietol, riadne ozrejmil, pričom sa vysporiadal so skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie vecí, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán. Keďže v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie zodpovedal na v konaní nastolené otázky majúce pri rozhodovaní o tomto nároku podstatný význam, pričom sa v rozhodnutí vysporiadal i s podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie (§ 387 ods.2,3 C.s.p.), odvolací súd využíva možnosť danú mu ust. § 387 ods.2 C.s.p. v odôvodnení sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov rozhodnutia a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku preto poukazuje len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reaguje na argumenty žalobkyne a žalovanej uvedené v oboch odvolaniach.

18. K odvolacej argumentácii žalovanej, ktorou namietala správnosť záveru súdu prvej inštancie o existencii nezákonného rozhodnutia - v prejednávanej veci ide o uznesenie Národnej kriminálnej agentúry protikorupčnej jednotky, expozitúry F., Národnej kriminálnej agentúry, Prezídia Policajného zboru o vznesení obvinenia Č.: C.-XXX/NKA-C.-ZA-XXXX zo dňa 06.10.2017, ktorým bolo voči žalobkyni vznesené obvinenie za obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písmeno a) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, odvolací súd poukazuje na ustálenú súdnu prax najvyšších súdnych autorít, najmä na uznesenie NS SR sp. zn. 4MCdo 15/2009 zo dňa 18.10.2009, podľa ktorého "nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. (rovnako aj podľa predtým platného zákona č. 58/1969 Zb.). Súdna judikatúra dospela k záveru, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym alebo nezákonným zásahom štátu voči občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená, ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal, a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté". "Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (viď aj rozsudok NS SR z 28.6.1993 sp. zn. 1Cdo 53/93 publikovaný pod č. 72 v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov SR, ročník 1994). Rozhodujúcim meradlom zákonnosti začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Od publikovania vyššie označeného judikátu sa rozhodovacia prax najvyššieho súdu ustálila v tom, že vtedy, keď došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan (poškodený) čin nespáchal, a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa preto posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (viď uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/133/2018 zo dňa 30.4.2019). V súlade so závermi tohto uznesenia Najvyšší súd SR rozhodol napr. v rozhodnutiach z 30.3.2011 sp. zn. 3Cdo 194/2010, z 30.1.2011 sp. zn. 4Cdo 54/2011, z 12.12.2012 sp. zn. 7Cdo 145/2011, z 19.6.2013 sp. zn. 7Cdo 87/2012 a z 19.2.2014 sp. zn. 7MCdo 27/2012. Uvedené rozhodnutia spočívajú na právnych záveroch zodpovedajúcich názoru Ústavného súdu SR, ktorý v rozhodnutí zo dňa 7.7.2016 sp. zn. I.ÚS 320/2016 konštatoval, že "nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako

nárok náhradu škody spôsobnej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom o opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania", a ktorý k tomu v ďalšej časti svojho rozhodnutia dodal, že pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní, nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodne podozrenie, ale či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa v procesnom postavení obvinenej podala voči uzneseniu Č.: C.-XXX/NKA-C.-ZA-XXXX zo dňa 06.10.2017 sťažnosť. Uznesením Krajskej prokuratúry U. F. XKvXX/XX/XXXX-XXX zo dňa 21.12.2017 podľa § 194 ods. 1 Trestného poriadku bolo uznesenie vyšetrovateľky Prezídia PZ, národnej kriminálnej agentúry, národnej protikorupčnej jednotky, expozitúra F. T. Č.: C.-XXX/NKA-C.-ZA-XXXX zo dňa 06.10.2017, ktorým bolo vznesené obvinenie žalobkyne, zrušené. Uznesením Krajskej prokuratúry U. F. XKvXX/XX/XXXX-XXX zo dňa 02.02.2018 bolo trestné stíhanie, ktoré bolo začaté dňa 10.02.2015 podľa § 215 ods. 1 písmeno b) Trestného poriadku zastavené z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Odvolací súd poukazuje na to, že z Uznesenia Krajskej prokuratúry U. zn. XKvXX/XX/XXXX-XXX F. S. XX.XX.XXXX vyplýva, že vo veci rozhodujúca prokurátorka Krajskej prokuratúry v U. vytkla vyšetrovateľovi, že "... vzhľadom na výsledky doterajšieho dokazovania obvinenej N.. I. S. bolo obvinenie vznesené v rozpore s ustanoveniami § 2 ods. 10, § 206 Trestného poriadku, pretože zistený skutkový stav neodôvodňoval dostatočný záver, že trestný čin spáchala určitá osoba." Odvolací súd má teda za to, že odvolacia námietka žalovanej, že "uznesenie o vznesení obvinenia, na vydanie ktorého boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady, nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila, pričom sa žalobkyňa sa domáhala svojho nároku titulom uznesenia o vznesení obvinenia, ktoré bolo vydané na základe pokynu dozorujúceho prokurátora ďalej vo veci konať, a následne aj dozorujúcim prokurátorom zrušené, avšak nie pre nezákonnosť, ale pre nepreukázanú subjektívnu, ani objektívnu stránku konania", nemôže obstať už len pre závery vyslovené prokurátorkou Krajskej prokuratúry v U. (vid č.l. 92 spisu posledný odsek) nakoľko je z nich nepochybné, že orgány činné v trestnom konaní vydali v posudzovanom prípade nezákonné rozhodnutie (uznesenie o vznesení obvinenia) v rozpore s ustanoveniami § 2 ods. 10, § 206 Trestného poriadku. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie zo správnych skutkových záverov vyvodil správne právne závery a aplikoval správny právny predpis pokiaľ ide o jeho záver o existencii nezákonného rozhodnutia. Možno teda spoľahlivo uzavrieť, že žalobkyňa existenciu nezákonného rozhodnutia, ako primárneho predpokladu pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č.514/2003 Z.z., preukázala. S poukazom na uvedené vyhodnotil odvolací súd námietku žalovanej ohľadom neexistencie nezákonného rozhodnutia, ako nedôvodnú.

19. Vo vzťahu k námietke žalovanej, že žalobkyňa svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy žiadnym spôsobom nepreukázala, odvolací súd úvodom konštatuje, že každé trestné konanie negatívne ovplyvňuje osobný život stíhaného, na ktorého sa síce do okamihu právoplatnosti meritórneho rozhodnutia prihladá ako na nevinného, ale len samotný fakt trestného stíhania je záťažou. Už samotné trestné stíhanie výrazne zasahuje do súkromného a osobného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, a to tým skôr, ak ide o obvinenie nepravdivé. Odvolací súd sa stotožňuje s okresným súdom, že trestné stíhanie má neodškriepiteľný dopad a dosah na život ktorejkoľvek osoby, má vplyv na osobnostnú sféru, povesť a jednoznačne spôsobí zmeny v spôsobe života. Žalobkyne sa kládlo za vinu spáchanie obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písmeno a) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona. Trestné stíhanie trvalo necelené tri mesiace, pričom nebolo nijako preukázané, že dĺžku trestného stíhania zavinila resp. spôsobila práve žalobkyňa. Pričom treba zdôrazniť, že k vzneseniu obvinenia došlo opätovne, potom, čo predchádzajúce uznesenie o vznesení obvinenia žalobkyne bolo zrušené.

20. Napokon pokiaľ žalovaná uzavrela, že ak aj žalobkyne vznikla nemajetková ujma, tak táto nemajetková ujma musela žalobkyne vzniknúť už od roku 2015, teda namietala neexistenciu priamej príčinnej súvislosti medzi nemajetkovou ujmom žalobkyne a ňou tvrdeným nezákonným rozhodnutím, odvolací súd konštatuje, že aj táto námietka je nedôvodná. Ide o nemajetkovú ujmu, ktorá vznikla žalobkyne v súvislosti s opätovným vznesením obvinenia, ktorý zásah vnímala intenzívnejšie, pretože očakávala nepokračovanie trestného stíhania voči jej osobe, pričom tieto očakávania sa nenaplnili.

21. K odvolacej argumentácii žalobkyne vo vzťahu k preukázaniu príčinnej súvislosti medzi zhoršením jej zdravotného stavu a označeným nezákonným rozhodnutím sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje

so záverom súdu prvej inštancie, že žalobkyňa v konaní nepreukázala príčinnú súvislosť medzi zjavným zhoršením jej zdravotného stavu a vytýkaným nezákonným uznesením. Odvolací súd je v zhode so súdom prvej inštancie, že z kompletnej zdravotnej dokumentácie z neurologickej ambulancie, ktorú predložila žalobkyňa, vyplynulo, že zdravotné problémy boli u žalobkyne už v roku 2014 a že v relevantnom období, t.j. október 2017 až december 2017 k zhoršeniu jej zdravotného stavu oproti predchádzajúcemu obdobiu nedošlo. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancia dospel k správne mu záveru, že žalobkyňa nepreukázala, by v poradí druhé vznesenie obvinenia malo za následok zhoršenie jej zdravotného stavu tak, aby bolo možné na túto okolnosť v rámci posúdenia nároku na náhradu nemajetkovej ujmy osobitne prihliadnuť, teda nepreukázala už samotnú existenciu vzniku nemajetkovej ujmy vo sfére jej zdravotného stavu.

22. Rovnako sa odvolací súd stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie, že žalobkyňa nepreukázala vo vzťahu k medializácii trestnej veci v masovokomunikačných prostriedkoch existenciu bezprostrednej a priamej príčinnej súvislosti s uplatnenou náhradou nemajetkovej ujmy.

23. Pokiaľ žalobkyňa namietala, že neprípustným a nadmerným informovaním tlačových médií žalovaná nerešpektovala a tým porušila princíp prezumcie jej neviny, pričom za nesporné mala, že predmetné uznesenie médiám neposkytol nik iný ako samotná žalovaná, odvolací súd uvádza, že uvedené tvrdenie žalobkyňa nepreukázala. Nadržamec na tomto mieste odvolací súd poukazuje na to, že ustálenú prax dovolacieho súdu, podľa ktorej poskytovanie informácií o trestných konaniach podľa Trestného poriadku je úradným postupom, ktorým orgány činné v trestnom konaní vykonávajú zákonom zverenú kompetenciu za účelom naplnenia ústavnej požiadavky na informovanie verejnosti o svojej činnosti. Ustanovenia § 6 ods. 1 a 2 Trestného poriadku upravujú kautely pre informovanie verejnosti, z ktorých orgány činné v trestnom konaní nesmú v konkrétnom prípade vybočiť a tým ohroziť záujmy chránené uvedenými ustanoveniami. Pokiaľ orgány činné v trestnom konaní tieto zákonom stanovené mantinely dodržia, potom nemožno hovoriť o nesprávnom úradnom postupe. V opačnom prípade (a za splnenia ostatných predpokladov) to má za následok vznik nároku na náhradu škody, subsumovateľný pod nesprávny úradný postup podľa zákona č. 514/2003 Z. z. (Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. apríla 2023, sp. zn. 4Cdo/121/2021). V prejednávanej veci však nebola preukázaná skutočnosť, ktorá by mala za následok vznik nároku na náhradu škody (ujmy) z tohto dôvodu.

24. Vo vzťahu k rozhodovaniu o výške náhrady nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie kritéria odškodnenia určuje ust. § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. (osoba poškodeného, jeho doterajší život a prostredie; závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo; závažnosť následkov v súkromnom a pracovnom živote). Tieto kritéria zákon určuje len demonštratívne a striktné neprikazuje súdu posudzovať ich súbežne. Výšku konkrétnej nemajetkovej ujmy nie je možné stanoviť exaktne a odôvodniť tak priznanie, resp. nepriznanie každého jedného eura peňažnej náhrady; priznaná suma by však mala plniť rolu satisfakčnú. Konečná výška náhrady musí vychádzať zo zásady primeranosti, zodpovedať všeobecnej predstave o spravodlivosti a slušnosti a požiadavke rozumného usporiadania vzťahov medzi stranami.

25. Odvolací súd uvádza, že prvoinštančný súd pri určovaní výšky priznanej nemajetkovej ujmy v peniazoch postupoval v súlade so zákonom, keď poukázal na všetky relevantné skutočnosti, ktoré zohľadnil pri určení nemajetkovej ujmy. Pokiaľ žalobkyňa vyčíta prvoinštančnému súdu výšku priznanej nemajetkovej ujmy, ktorá sa jej javí neprímerane nízka, odvolací súd poukazuje na to, že prvoinštančný súd správne vysvetlil, aké kritériá vzal do úvahy pri určení výšky nemajetkovej ujmy a týmto záverom z hľadiska ich správnosti nemožno nič vyčítať. Súd prvej inštancie správne prihliadol na závažnosť vzniknutej ujmy s prihliadnutím na osobu poškodeného (žalobkyňu), jej doterajší život a prostredie, v ktorom žila a pracovala, závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému (žalobkyňi) v súkromnom živote, rodinnom živote, závažnosť následkov, ktoré jej vznikli v spoločenskom uplatnení. Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie, že v dôsledku nezákonného rozhodnutia došlo k porušeniu práva žalobkyne na jeho súkromie ako aj jeho rodinného a pracovného života. Takisto sa stotožnil aj s priznanou výškou peňažného zadosťučinenia s ohľadom postavenie žalobkyne v spoločnosti, dopad na jej rodinný život, osobnostnú sféru žalobkyne a jej dobrú povesť. Preto odvolací súd považuje jeho rozhodnutie v danom smere za správne a vzhľadom na všetky okolnosti určujúce túto výšku, považuje za primeranú. Odvolací súd mal vzhľadom na vyššie uvedené v zhode so súdom prvej inštancie za to, že u žalobkyne je daný právny nárok na náhradu škody titulom nemajetkovej ujmy za vedené trestné

stíhanie voči jej osobe v období od 06.10.2017 do 21.12.2017, kedy bolo zrušené uznesenie o vznesení obvinenia žalobkyni.

26. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek strany, ktorá je nespokojná s právnymi závermi, tým nemohlo dôjsť k porušeniu práva sporovej strany na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces totiž nepatrí právo účastníka konania (strany), aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania (strana) pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04).

27. Na základe uvedeného odvolací súd konštatuje, že obsah odvolania žalobkyni ani obsah odvolania žalovanej nie je spôsobilý spochybníť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

28. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. tak, že žiadna zo strán nemá právo na ich náhradu, keď v ani jedno z odvolaní nebolo podané dôvodne.

29. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

c/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

d/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

e/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne / dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).